

‘IK GEEF  
ALLE  
LIEFDE  
DIE IN  
MIJ ZITT,’

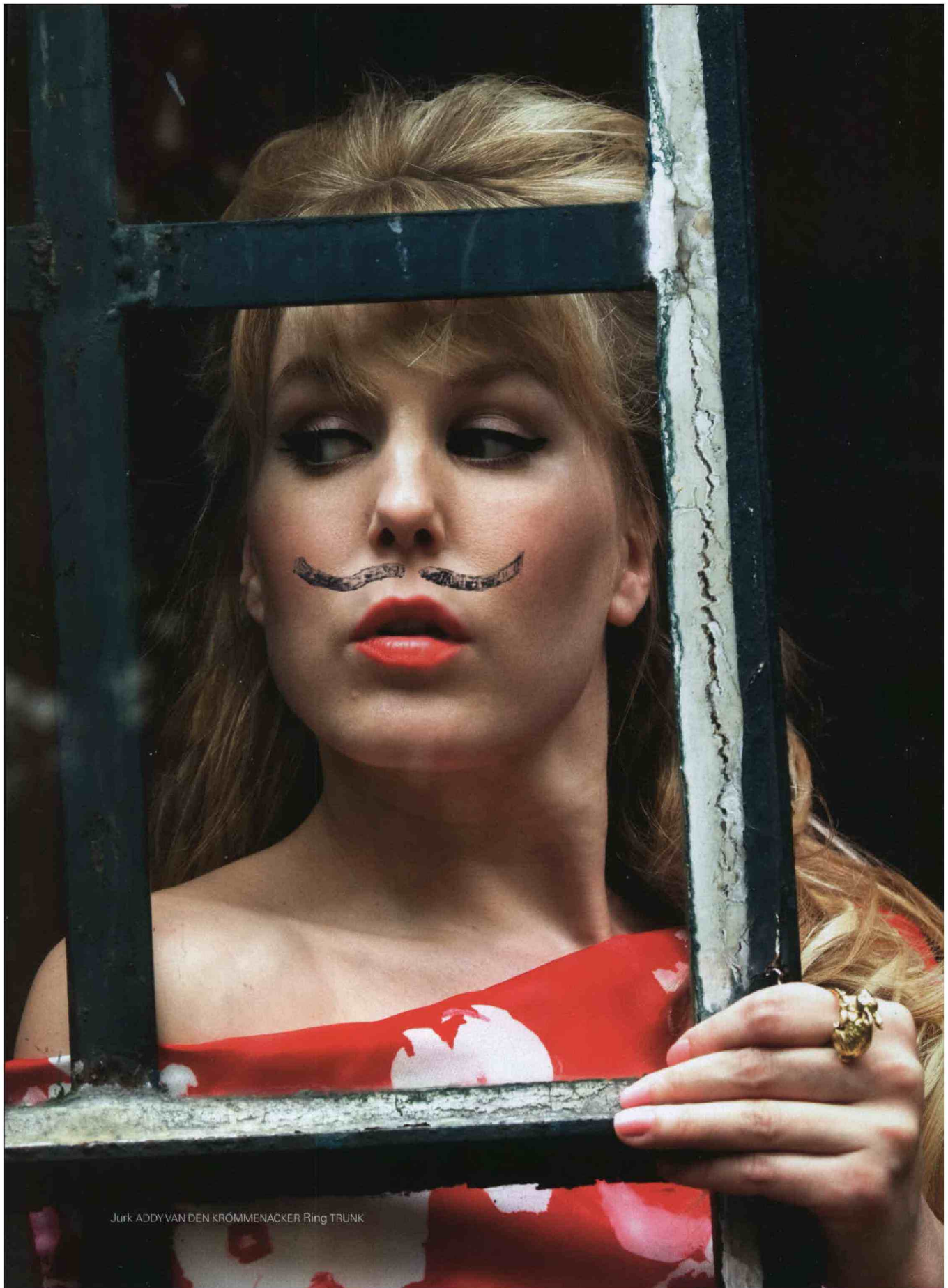
HADEWYCH MINIS

Actrice en zangeres Hadewych Minis (33) is bekend van producties voor tv, toneel en film, zoals Phileine zegt sorry en De Kroon, waarin ze Máxima speelde. Het gedreven leven van een talent dat niet kan kiezen: ‘Heb je nog steeds het gevoel dat je met één persoon praat?’

Interview Pieter Webeling Fotografie Eric van den Elsen



Jurk ADDY VAN DEN KROMMENACKER



Jurk ADDY VAN DEN KROMMENACKER Ring TRUNK

‘INTERVIEWS ZIJN VOOR MIJ RAAR. WANT DAN MOET IK MIJZELF VERWOORDEN. WIE BEN IK? NIETS IS EENDUIDIG BIJ MIJ – IK BEN STERK EN KWETSBAAR EN ZEKER EN ONZEKER TEGELIJK. HET ENIGE WAT IK KAN BELOVEN IS: IK BEN OPEN. IK SPREEK DE WAARHEID. MAAR DIE IS IN MIJN GEVAL ORANJE, BRUIN, GRIJS, ZWART, WIT ÉN FLUORESCEREND BLAUW.

## *I. liefde*

Ik hou van de man als mens. Fair en *straight*, zonder poespas. De geur van vers mannenzweet vind ik ook prettig, die oergevoelens zijn bij mij nog wel latent aanwezig. Zelf heb ik ook masculiene kanten. Shoppen, knussen en beppen, daar vind ik niets aan. Ik loop liever door een jungle, om daarna de bloedzuigers van mijn benen te trekken. Ik heb ook meer vrienden dan vriendinnen. Eigenlijk ben ik het liefste onder de mannen. Gewoon een kaartje leggen, praten en lachen. Voor alle duidelijkheid: ik ben helemaal geen manwif, ik ben een echte vrouw, met borsten en billen, maar toch ben ik *one of the guys*. Snap je?

Als het gaat om de liefde, dan móet een man voor mij humor hebben. Samen lachen is heerlijk, dat vind ik ook seksueel aantrekkelijk. Een goed gevoel voor humor drukt intelligentie, lef, relativering en originaliteit uit. Als een man niet om mijn cynische grappen kan lachen, of gewoon de humor niet ziet in bepaalde situaties... nee. Ik hou van pure lol, van absurdisme. Ik heb vrienden die mij Sjaak noemen. Sjakie. Of Henk. Meesterlijk. Verder moet een man voor mij een passie hebben. Of het nou gaat om meubels maken of registreren: ik wil dat hij vuur heeft. ▶

INTERVIEW



*Ik kan niet  
kiezen. Dat is  
zo vermoeiend.  
Ik zing flamenco,  
punk, soul, jazz, blues,  
country en a capella  
de Beatles*



## HADEWYCH IN HET KORT

Hadewych Minis (1977) studeerde in 1999 af aan de Toneelacademie in Maastricht. Na de toneelschool studeerde ze in New York vier maanden Method Acting aan het Lee Strasberg Theatre Institute. Ze speelde de hoofdrol in *De gelukkige huisvrouw* van Het Vervolg. Daarna was Hadewych van 2002 tot 2005 vast verbonden aan ZT Hollandia. In 2003 speelde ze haar solovoorstelling *Minis*, en sinds 2005 is ze vast verbonden aan Toneelgroep Amster-

dam ([www.toneelgroepamsterdam.nl](http://www.toneelgroepamsterdam.nl)), waar zij o.a. speelde in *Scènes uit een huwelijk*, *Don Carlos* en *Opening Night*.

Op televisie was ze te zien in onder meer *De vloer op*, *Boks* en *Baantjer*. Ook speelde Hadewych de rol van Prinses Máxima in de VPRO-dramaserie *De Kroon*, die in 2006 een Gouden Kalf ontving voor beste tv-drama. In 2003 speelde Hadewych in de speelfilm *Phileine zegt sorry*. Waarna volgden: *Diep*, *Nachtrit* en *Kicks*.

In 2007 was ze te zien in *Nadine* en *Moordwifven*.

Dit seizoen is Hadewych te zien in de films *Het leven uit een dag* en *My Queen Karo*, en in de tv-series *Floor Faber* en *Annie MG*. Dit jaar kwam ook de thriller *Zwart Water* uit, met Hadewych en Barry Atsma in de hoofdrollen. Vanaf oktober gaat Hadewych weer op tournee met Mike Boddé en band. Daarnaast treedt ze regelmatig op in onder andere het ToomlerTheatercafé in Amsterdam.

Ik heb snel het gevoel dat ik iets mis. Ik wil alles uit het leven halen, en dus ook alles uit de liefde. Nu ben ik even single, maar ik heb lange en korte relaties gehad, monogaam en niet monogaam, donkere en blanke vriendjes, ik ben met een tien jaar jongere en een tien jaar oudere man geweest. Ik val ook op mooie vrouwen. Daar kan ik 'verliefd' op worden. Niet zozeer in erotische zin, maar ik vind het geweldig om ze te verleiden met een lachje of een compliment. Zoals een man dat zou doen.

Een relatie begin ik extreem symbiotisch. Wij tegen de wereld, weetjewel. Dat gevoel. Elke dag wil ik hem zien – ik geef alle liefde die in mij zit. Spring maar in die zee, ga onder water, hoppekee. Maar gaandeweg komt het besef dat zoveel geluk niet eeuwig kan duren. Je moet toch weer naar de oppervlakte. Daar kan ik om huilen. Als een relatie vroeger te veel kabbelde, ging ik ruzie maken. Boos weglopen, met deuren slaan, om maar te voelen dat er iets gebeurde. Maar ja, in de liefde komt het moment van sleur altijd. Je moet toch ook nog gewoon werken en boodschappen doen?

*Himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt.* Dat typeert mij. Ik kan zwelgen als geen ander, maar toch: ik zal mijzelf niet snel verliezen. Als een man werkelijk iets van mij wil, krijg ik het snel benauwd, zo van: ho ho, wacht effe. Ik heb heel erg de behoefte mijn eigen leven te leven. Daarom denk ik weleens: misschien durf ik mij niet *echt* te geven. Maar het verlangen naar rust en settelen wordt steeds groter. Voor mij is rust allang niet meer saai. Ik geniet zelfs van stilstand. In die stilte ervaar ik diepgang.

Later, als ik groot ben, wil ik een kind.

Dat heb ik altijd geroepen. Ik ben natuurlijk al groot, 33 jaar, maar ik voel me nog zo jong! Vroeger zei ik tegen mijn moeder: "Moedertje, laat me nou, ik moet alles even proberen en dan voor één ding kiezen." Dat heb ik met alles. Ik ben niet bang om het moederschap te missen. Het zou absurd zijn om nu een kind te willen uit angst iets mis te lopen. Maar zit er een moeder in mij? Zou ik mij voor het leven kunnen binden? Ik denk het wel. Het lijkt me heel prettig om straks rust, reinheid en regelmaat te ervaren. Daar heb je het weer: bij mij is niets eenduidig. Heb je nog steeds het gevoel dat je met één persoon praat?

## II. god

Ik ben opgegroeid in Maastricht. En zoals bekend: in Limburg viert het katholicisme hoogtij. Mijn oudere broer Joris is gedoopt, maar ik niet. Mijn ouders, allebei musici, hebben mij ook niet religieus opgevoed. Ze lasen mij voor uit de kinderbijbel omdat ik de verhalen zo mooi vond. Kaïn en Abel, dat vond ik echt smullen. Op zondag ging ik weleens met mijn oma mee naar de kerk. Geweldige ervaring. Die sereniteit, de akoestiek en de trilling in de lucht maken mij heel kalm. Vorige week was ik in Parijs, daar ben ik zomaar twee uur in een katholieke kerk gaan zitten. Ik ervoer weer de rust. Die galm doet iets met je.

Het is niet zo dat ik God in die rust ervaar. Ik heb zeker gevoel voor religie, maar daar wil ik niet meteen een god aan verbinden. Je zou denken dat ik met die enorme levensdrift het idee heb dat ik maar één keer op dees' aarde ben. Alsof de dood mij op de hielen zit. Dat is dus niet zo. Ik geloof in reïncarnatie, in leven na de dood. Ik geloof in een bepaalde samenhang – en dat ik nu moet uitzoeken wat rust en harmonie voor mij betekenen. Hoe dan ook: ik hoop niet dat ik straks in het niets oplos. Dan zou mijn zoektocht voor niets zijn geweest. Een onverdraaglijke gedachte.

Ik heb een chaotisch hoofd, maar mijn huis is opgeruimd. Anders kan ik helemaal niet meer helder denken. Op twee plaatsen staat het wél vol. Met Mariabeelden. Ik vind Maria een heel mooie vrouw, waarschijnlijk omdat zij de belichaming is van het serene, van de harmonie. Ik vind het heel prettig ►

*Een relatie  
begin ik, extreem  
symbiotisch.*

*Wij tegen de wereld, dat  
gevoel. Elke dag wil ik  
hem zien. Spring maar  
in die zee, ga onder  
water, hoppekee'*



Jurk ILJAVISSE





A woman is lying on her back on a concrete surface. She is wearing a large, voluminous white tutu over an orange dress with a ruffled hem. She is also wearing white high-heeled shoes. Her arms are raised, and she is holding a chrome bumper guard from a vintage blue car. The background is a teal wall with a window that has white shutters and a white metal grille. The overall scene is surreal and artistic.

*‘Samen lachen  
vind ik seksueel  
aantrekkelijk.  
Een goed gevoel voor  
humor drukt intelligentie,  
lef, relativering en  
originaliteit uit’*

Jurk ILJA VISSER Handschoenen WELLA'S VINTAGE via WELLA'S WAREHOUSE Schoenen CHRISTIAN LOB



*'Shopper,  
knussen en  
beppen is  
niks voor mij.  
Ik loop liever door  
de jungle om daarna  
de bloedzuigers van  
mijn benen te  
trekken'*

JULIE MONIQUE COLLIGNON. Ketting en ring BY 1 OAK

om mij tot iemand te richten: óf om mijn dankbaarheid te uiten, of om een wens te doen voor mensen die overleden zijn of door moeilijke tijden gaan. Ik praat liever tegen haar dan tegen een man aan een kruis met bloedende polsen. Maria is voor mij een oer-vrouw, zij vertegenwoordigt het Hogere. Via haar hoop ik dat mijn wensen en verlangens ergens terechtkomen.

Ik hou ook van rituelen. Die geven mij houvast, vooral ook voor aanvang van elke voorstelling. Ik doe dan weesgegroetjes. *Wees gegroet, Maria, vol van genade. De Heer is met u. Gij zijt de gezegende onder de vrouwen. Gezegend is Jezus de vrucht van uw schoot. Heilige Maria, moeder van God, bid voor ons zondaars, nu in het uur van onze dood. Amen.*

## III. kunst

Ik moest een denkbeeldige kop koffie vasthouden, en ruiken en proeven om te voelen hoe warm de koffie is. Niet eventjes, nee, twintig minuten lang! Het was een concentratieoefening op het Lee Strasberg Theatre Institute in New York. Eitje, dacht ik. Maar ik kwam mezelf heel erg tegen. Ik was met de koffie bezig en ineens denk ik: m'n nagels moeten worden bijgelakt. Hé, die jongen heeft roos op zijn schouder. O nee, koffie, *koffie*. En dan was ik opnieuw afgeleid. Zo ging het de hele tijd door. Ik kreeg het gevoel dat ik een of andere labiele pipo was met een concentratie-spanne van niet meer dan drie seconden.

Op de toneelschool heb ik geleerd dat mijn natuurlijke uitstraling al veel expressie en beweging geeft. Daar had ik zelf geen idee van. Ik zag laatst een YouTube-filmpje van mezelf – ik had niet door dat ik werd gefilmd. Ik schrok. Wat een kleine wildebras! Met acteren moet ik daar echt op letten. Als ik woede speel, is het gauw te veel. Ik hoef dan niet meteen te schreeuwen, alleen mijn stem aanzetten of dui-de-lijk-er praten is meestal voldoende. Als ik denk: *ik sla jou verrot, gast...* dan wil ik die emotie uitbeelden. Ik ben toch acteur? Maar bij mij komt die verbeterde trek vanzelf wel. Met repeteren ben ik heel ongeduldig. Ik wil meteen met iets komen. Natuurlijk vind ik het belangrijk dat ik precies weet wat ik wil zeggen, maar ik heb zoveel fantasie... In het begin is het een warboel in mijn hoofd. De rede versus de impulsen. Ik heb te veel ideeën over mijn rol die allemaal over elkaar heen buitelen en ik speel alles tegelijk. De regisseur denkt: ik zie helemaal niks, want

het is één grote brij. Gruwelijk, gruwelijk, gruwelijk. *Wat doe ik mezelf aan*, denk ik dan. Sta ik hier weer op gênante wijze iets lelijks uit te beelden, hou toch op! Het is een pijnlijke confrontatie met je makkes. Gaandeweg vind ik toch aanknopingspunten om die rol te spelen. Het is gelukkig nooit voor niets.

In mijn vak is het ook wel weer grappig dat ik niet eenduidig ben. Dat zie je terug in mijn spel. Ik kan van alles zijn. In *Angels of America* van Toneelgroep Amsterdam speelde ik een labiele vrouw die aan de valium verslaafd is. Dat is voor mij lekker. Ik mag me overgeven en 'losgaan'. Maar ik speel net zo goed een giftig, ijskoud personage. Die trekjes zitten dus ergens in mij. Daar ben ik blij om, al ben ik de laatste die wil beweren dat ik daarom een 'betere actrice' ben. Ik neem aan dat dat bij anderen ook zo werkt. Maar zo leer ik mezelf wel steeds beter kennen. Daarom blijf ik acteren fantastisch vinden.

In *Don Carlos* speelde ik koningin Elizabeth, een vrouw die van alles voelt en daar niets van laat zien. Dat uit zich in een ijzige kalmte en beheersing. Eerst riep dat personage veel weerstand in mij op: ik voelde me gekneveld. Later ervoer ik die beperking juist als prettig. Ik vind het leuk om ergens een sport van te maken. Ik had mezelf voorgenomen alleen maar gefocust te zijn op datgene waarop zij gefocust was. Ik knipperde nauwelijks met mijn ogen en mijn ademhaling was rustig. Als in een trance. Elizabeth was mijn moeilijkste rol. Maar ik ben wel gegroeid. Als acteur, maar ook als mens. Want als ik zo rustig en beheerst kan spelen, geeft mij dat vertrouwen om ook zo rustig en beheerst in het gewone leven te staan. ►

Tussen werk en privé is vaak een onzichtbare uitwisseling.

Zingen doe ik het allerliefst. Ik durf mezelf te zijn, ontspannen, zonder gêne, mijn buik wordt zacht en alles wordt vloeibaar. Dat is voor mij het summum. Laatst had ik een theateroptreden met Mike Boddé en band. Ik voel hoe de noten door mijn lijf gaan, hoe de mensen worden gevuld met muziek... Eh, dit komt misschien enigszins pathetisch over, maar het is zo onwaarschijnlijk mooi. En het geeft mij zo'n adrenaline-kick! Op die energie kan ik een week teren. Echt.

Ik kan alleen niet kiezen. Dat is weer zo vermoeiend. Ik zing flamenco, punk, soul, jazz, blues, country en a capella de Beatles. Ik vertolk nummers van Piaf, Schubert, Prince, Billie Holiday, Michael Jackson, Joe Jackson, Frank Sinatra en nog een paar. Toch is het ook geweldig om dat hele scala te doen. Mensen hebben ook niet het gevoel dat ze door mij van hot naar her worden geslingerd: de samenhang zit in mijn stem, in mijn timbre. Ik ben weleens gevraagd een cd te maken, maar ik kan en wil niet kiezen voor één stijl.

Muziek geeft rust. En ook weer niet. Juist door de *thrill* en de adrenaline zorgt het zingen ook voor onrust en agitatie. Terwijl ik steeds meer verlang naar rust en stilstand. Vraag mij niet wat de oplossing is – Hadewych Minis is een labyrint waarin ik regelmatig verdwaal. Maar ook voel mij een enorme bokkont dat ik zingen en acteren mag combineren. Dat stimuleert mij ook. Zingen doe ik met mijn hart. Met acteren blijf je in de rede, met een vaststaande tekst als leidraad. Door de confrontatie in de repetitieperiode kom ik mezelf tegen, daar leer ik veel van. Als ik alleen maar zing, ben ik ook louter en alleen maar gelukkig. Tja. Wat dan?

## IV. dood

Ik kan echt snakken naar de ouderdom. Vanwege de rust. Ik denk dat het leven alleen maar positiever kan worden – omdat lessen en wijsheden dan vanzelf zullen indalen. Ik heb nog geen rimpels, daar ben ik ook helemaal niet mee bezig. Nadat ik gestopt ben met roken, ben ik drie kilo aangekomen. Die gaan er ook niet meer vanaf. Het kan me niet langer schelen. Ik ben veel nieuwsgieriger naar de persoon die ik in karakterologisch opzicht zal zijn.

Wat is mijn kern? Het lijkt wel of er geen kern is. Ik ga het leven

in de volle breedte aan, daar heb ik de energie ook voor. Ik onderzoek. Ik verken. Dat doe ik met alles, of het nu gaat om mannen, vrienden en vriendinnen, acteren of zingen. Ik ben weleens jaloers op een vriend van mij. Die heeft vanaf zijn studententijd één vriendenkring, hij is met dezelfde vrouw en heeft één beroep: advocaat. Zo'n eenduidig leven lijkt me zo heerlijk overzichtelijk.

Ik sneeuw weleens onder. Dan is de veelheid mij gewoon te veel, en dan kan ik depressief worden. Dat is mij nu twee keer overkomen. Alles is dan lau en grijs. Dan móet ik gewoon rust nemen. Ik probeer die momenten voor te zijn. Ik ga tegenwoordig elk jaar een week naar Slovenië, naar een rustoord waar je kunt ontslakken door alleen maar sapjes drinken. In die omgeving ga ik veel wandelen. Als ik zo alleen ben, word ik erg geconfronteerd met mijn eigen gedachten. Dat is heftig. Maar ook fijn – om te reflecteren. Ik maak mezelf leeg.

Ik word rustiger. Die tendens heeft zich nu ingezet. Misschien durf ik mij op latere leeftijd nog veel meer te beperken: tot één muziekstijl, één man, één of meer kinderen. Wie weet. Maar de onrust zal nooit helemaal uitgebannen zijn. Ik ben niet bang voor de dood. Ik heb er veel over gelezen, ook over reïncarnatie. Ik ben heel nieuwsgierig wat er na mijn laatste adem gebeurt. Ga ik dan naar een volgende dimensie? Sommigen praten over een wit licht, anderen horen engelachtige muziek. Wat is de waarheid? Dan heb ik misschien weer een heel nieuwe wereld te verken. Daar zie ik nu al naar uit.' ■



Jurk en Schoenen JAN TAMINIAU Bril RAY-BAN